

Στην παροικία δεν περισσεύουν οι κάθε λογής ηγέτες που επιθυμούν διακαώς να κλείσουν το στόμα στους δημοσιογράφους εκείνους οι οποίοι αρνούνται να μπουν στο ματρί και ένας από αυτούς είναι η μετριότητά μου που έχει εχθρούς από την άκρα δεξιά μέχρι την άκρα αριστερά. Σίγουρα, όπως σε κάθε επάγγελμα, ανάμεσά μας έχουν εισηχωρήσει κάποιοι άσχετοι που σπαταλούν το χώρο και το οξυγόνο που αναπνέουν στο χώρο τής δημοσιογραφίας. Όμως η δημοσιογραφία παραμένει λειτουργήμα ακόμη και για ευσυνειδητούς ημιεπαγγελματίες τρίτης κατηγορίας, που έχουμε κάθε δικαίωμα να οργιζόμαστε, να καταγγέλλουμε και να απαιτούμε στο φως της μέρας με την υπογραφή μας και με το πρόσωπό μας φανερό να κρίνουμε τα του οίκου μας, όπως έγραψε στα παρακάτω ο Παντελής Μπουκάλας τής Καθημερινής:

«Αντιγράφω από κείμενο του 1843: “Θα ήταν εύκολο να σας περιγράψω τους ανθρώπους του Τύπου και τα ήθη τους, να σας τους παρουσιάσω κατά την άσκηση του υποτιθέμενου λειτουργήματός τους: όμως τα πράγματα φάνηκαν πιο περίεργα από τους ανθρώπους. Σήμερα αυτή η χρόνια ασθένεια της Γαλλίας έχει εξαπλωθεί στα πάντα. (...) Έχει υποτάξει τη βασιλεία, την ιδιωτική πρωτοβουλία, την οικογένεια, τα συμφέροντα: τέλος, έχει κάνει ολόκληρη τη Γαλλία μια μικρή πόλη όπου νοιάζεται κανείς περισσότερο για ό,τι θα πει ο κόσμος παρά για τα συμφέροντα της χώρας. Ο αριθμός των Λευκών αυτής της μοντέρνας θεότητας δεν υπερβαίνει τη χιλιάδα. (...) Οι συνδρομητές βλέπουν τις εφημερίδες τους να αλλάζουν ε-

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και...

μη

χθρούς, γεμάτες συμπάθεια για εκείνους τους πολιτικούς άνδρες εναντίον των οποίων έβαλλαν κάθε μέρα, να δοξάζουν σήμερα ό,τι εξευτέλιζαν χθες, να συμμαχούν με εκείνους τους συναδέλφους τους που χτυπούσαν την παραμονή ή τον περασμένο χρόνο, να υπερασπίζονται παράλογες θέσεις».

στας Λιβιεράτος, Τάκης Φραγκούλης, εκδ. Αλεξάνδρεια, 1989). Για τον Μπαλζάκ που όπλιζε την πένα του κι όχι κουμπούρια, και σίγουρα θα πίστευε ότι οι λέξεις του, οι λέξεις όλων των ανθρώπων που οργίζονται, καταγγέλλουν και απαιτούν στο φως της μέρας, με την υπογραφή τους και με το πρόσωπό τους

Μια γερασμένη «μοντέρνα θεότητα» και οι λογοκτόνοι

Ποιος καταγγέλλει, ποιος μαστιγώνει μάλλον, τη “μοντέρνα θεότητα”, τον Τύπο, με μια ρητορική που τα μοτίβα της αναπαράγονται έκτοτε παντού όπου χειραγωγείται από τη μεντιοκρατία η δημοκρατία; (...) Οχι δεν πρόκειται για κάποιον αυτοδιορισμένο θεό που αποφασίζει να εναντιωθεί στη “μοντέρνα θεότητα” με τα πιστόλια του, εξουσιοδοτημένος από την ιδεοληψία του και μόνον, και μόνο στην ικανοποίηση της ιδεοληψίας του αποσκοπώντας. (...) Για τον Ονορέ ντε Μπαλζάκ πρόκειται (αντλώ το κείμενό του από τον συλλογικό τόμο “Το μήνυμα του μέσου”, επιμ. Κώ-

φανερό, αξίζουν απείρως περισσότερο από τις σφαίρες. (...) Αλλά ας κλείσω την αντιγραφή με μια δήλωση του 21ου αιώνα, και συγκεκριμένα του 2006: “Ο επόμενος Χίτλερ δεν θα φοράει μαύρο πουκάμισο αλλά θα μοιάζει με κάποιον τηλεστάρ”. Το γεγονός ότι η πρόβλεψη έγινε από συγγραφέα που συναριθμείται στους ανανεωτές της επιστημονικής φαντασίας, τον Τζέιμς Γκράχαμ Μπάλαρντ, δεν σημαίνει πως είναι προϊόν ενός ευφάνταστου μυαλού που δεν συνυπολογίζει την πραγματικότητα. Προς την ίδια αποτρόπαιη κατεύθυνση έδειχνε άλλωστε πριν από τον Μπάλαρ-

ντ ένας φιλόσοφος, ο Καρλ Πόπερ (βλ. το βιβλίο “Τηλεόραση - Κίνδυνος για τη δημοκρατία” του Πόπερ και του John Condry, μτφρ. Άγγελος Φιλιππάτος, εκδ. Λιβάνη 1995) (...). Τις καταχρήσεις των μίντια που καταγγέλλει (και) ο Πόπερ, χωρίς και αυτός να τρέξει στο πρώτο οπλοπωλείο, δεν τις ανέχονται πολλοί, παρά πολλοί (να θυμίσω τα σκουπίδια που έχουν αφήσει έξω από τηλεοπτικούς σταθμούς βαθύτατα ενοχλημένοι πολίτες ή το σύνθημα “αλήτες, ρουφιάνοι, δημοσιογράφοι!”), κι ανάμεσά τους και άνθρωποι που δουλεύουν στα Μέσα. Όσοι δημοσιογράφοι, ωστόσο, θεωρούν μη απαλλοτριώσιμο το δικαίωμά τους (την υποχρέωσή τους μάλλον) να κρίνουν τα του οίκου τους και να επικρίνουν τη μεντιοκρατία που νοθεύει και απειλεί τη δημοκρατία, κατακρίνονται από υπερεπώνυμους του χώρου τους, σεσημασμένους τεταρτοεξουσιαστές, ότι “στοχοποιούν” τη δημοσιογραφία (οπότε στους “στοχοποιητές” πρέπει να συγκαταλέξουμε τον Μπαλζάκ, τον Ουάιλντ, το Μπάλαρντ, τον Πόπερ...).

Ίδου λοιπόν η πρώτη απαίτηση (αυτο)λογοκρισίας: μη μιλάτε, γιατί... Ταυτόχρονα, οι κριτικοί δημοσιογράφοι που δεν ανέχονται τη βία, ένοπλη (κατά πάντων) ή μη (κατά πανεπιστημιακών λ.χ., όπως ο Γιάννης Πανούσης), ως μέθοδο επίλυσης κοινωνικών, πολιτικών και ιδεολογικών προβλημάτων και καταγγέλλουν την τρομοκρατία, νιώθουν ότι αυτοστοχοποιούνται. Ίδου και η δεύτερη απαίτηση (αυτο)λογοκρισίας: μη μιλάτε, γιατί... Οπότε, θα συνεχίσουμε να μιλάμε. Αλλιώς θα επιβληθούν οι κάθε λογής λογοκρισίες και λογοκτόνοι».

* Ελληνικό Σπίτι

Περισσότερα από \$15.000 ήταν το κέρδος στο πανηγύρι του γηροκομείου τής Κοινότητας Ελληνικό Σπίτι, αλλά ο δραστήριος πρόεδρος τού Γηροκομείου, Κίκης Ευθυμίου, δήλωσε στη στήλη ότι πολύ μεγαλύτερο ήταν το κέρδος και η ηθική ικανοποίηση από την παρουσία εκατοντάδων συμπαροίκων και τη συμπαραστάση τής παροικίας.

* Επιτόκια

Διέψευσε τους ευσεβείς πόθους όλων μας η Αποθεματική Τράπεζα για μείωση των επισημών επιτοκίων και τα κράτησε στο 3,25% που είναι 4% μικρότερο από ό,τι πέρασε τον Σεπτέμβριο.

Οι οικονομολόγοι θεωρούν την απόφαση τής ανεξάρτητης κεντρικής τράπεζας σαν ψήφο εμπιστοσύνης στην εθνική οικονομία τής Αυστραλίας και στα κυβερνητικά μέτρα για την ενίσχυσή της.

Όταν γράφονταν αυτές οι γραμμές δεν ήταν γνωστό αν στο τελευταίο τρίμηνο η ανάπτυξη τής οικονομίας ήταν θετική ή αρνητική. Αν ήταν αρνητική όπως αναμενόταν και είναι αρνητική πάλι το επόμενο τρίμηνο, τότε θα έχουμε και επίσημα οικονομική ύφεση.

* Πένθιμα αγγελτήρια

Κάθε μέρα, πένθιμα αγγελτήρια για χιλιάδες απολύσεις, περικοπές μισθών και κλείσιμο εργοστασίων, ειδικά στις οικονομικώς «προηγμένες χώρες». Εφιαλτική η προοπτική: οι νέοι άνεργοι μέσα στο 2009 θα ανέλθουν σε 18 εκατομμύρια, στην καλύτερη περίπτωση. Και στη χειρότερη εκδοχή, σε 51 εκατ.

Στην Αυστραλία, μόνο η εταιρεία που κατασκευάζει τα γνωστά εσώρουχα Bonds και άλλα προϊόντα απέλυσε 1800 υπαλλήλους της για να χρησιμοποιήσει τα φθηνά μεροκάματα στην Κίνα.

Οι Λίμπεραλ στη Βουλή έπεσαν από τα σύννεφα για την... πρωτοφανή ενέργεια και πανη-

γύριζαν για φθηνό πολιτικό κέρδος αποδίδοντας την ευθύνη στις πολιτικές τής Εργατικής κυβέρνησης. Οι στατιστικές, όμως, λένε ότι από το 2000 και με Λίμπεραλ κυβέρνηση χάθηκαν 90.000 θέσεις εργασίας στην Αυστραλία που πήγαν στην Κίνα ή άλλες χώρες με φθηνό μεροκάματο.

Αντίθετα με τους νεοφιλελεύθερους που κόλλησαν στη λύση τής μείωσης τού φόρου εισοδήματος για τους κροίσους για να σωθεί η παγκόσμια οικονομία, το Διεθνές Γραφείο Εργασίας, προτείνεται πρόγραμμα επενδύσεων σε δημόσια έργα και επέκταση των επιδομάτων ανεργίας και πρόνοιας, «για να μπορέσει ο κόσμος να τα βγάλει πέρα με την κρίση».

* Καλόο!

Μια φορά ένας τύπος καθόταν σε μπαρ. Εκεί που έπινε το ποτό του μπαίνει μια γκόμενα με φοβερό κορμί! Τρελάθηκε ο άνθρωπος! Πάει δίπλα της να της μιλήσει, γυρνά αυτή το κεφάλι της και ο τύπος τρελένεται γιατί η γκόμενα με απίστευτο κορμί είχε φάτσα αίσχος. Οπότε τη ρωτά:

- Πού το έφτιαξες αυτό το κορμί κούκλα μου;
- Στο κολυμβητήριο, απαντά αυτή.
- Και το κεφαλάκι; Δεν το βουτάμε καθόλου μέσα στο νερό;
- Ακόμη ένα:
- Ένας βλάχος μπαίνει σε κατάσταση και λέει:
- Θέλου μία φουτουγραφική μηχανή.
- Με φλας; τον ρωτάει η πωλήτρια.
- Γιατί; Αμα σε φλίσου θα μου την δώσεις τσάμπα;

* Μια λέξη κάθε ημέρα

Απόδραση: Είναι η πράξη του να δραπετεύει κανείς, να φεύγει κρυφά από χώρο όπου είναι φυλακισμένος. Μεταφορικά δηλώνει τη φυγή από μια δυσάρεστη κατάσταση, από ένα περιβάλλον πιεστικό: Απόδραση στην εξοχή. Η λέξη είναι αρχαιοελληνική και προέρχεται από το ρήμα αποδιδράσκω, που σήμαινε «φεύγω, ξεφεύγω, διαφεύγω από κάπου, κυρίως στα κρυφά». Στα νέα ελληνικά χρησιμοποιείται σπάνια το ρήμα αποδράω, με την έννοια «δραπετεύω», στον αόριστο (απέδρασα, να αποδράσω), και στους περιφραστικούς χρόνους (έχω αποδράσει κτλ): Οι Παλιοκώστας και Ριζάι είχαν αποδράσει και πάλι με ελικόπτερο τον Ιούνιο του 2006.

* ΣΤΑΘΗΣ Σ.

Κι άλλον εικοσάχρονο έκαναν μπαούλο στο ξύλο οι πραιότερες ουρμπάνις (της Θεσσαλονίκης) ο οποίος, πάντα κατά τους «αστυνομικήδες» (όπως με απόλυτη περιφρόνηση αποκαλούσε ο μακαρίτης Γιάννης Φάτσης όσους αστυνομικούς έδερναν - και ήξερε από ξύλο ο Φάτσης) - ο οποίος λοιπόν νεαρός για να εκθέσει τους μπάτσους κοπάνηγε μόνος του το κεφάλι του στο κατώ του περιπολικού! Γιατί; Ζαρντινιέρα τις δεν ευρίσκονταν εκεί κοντά;

Το έχουμε ξαναπεί - το ξαναλέμε! Μαζέψτε τους! Θα σκοτώσουν άνθρωπο. Μάλιστα, ορισμένοι, δεν πάνε φιρί-φιρί, το έχουν βάλει στόχο...